

նակոչութիւնը «Յովսէփ Բղեշխական», ինչպէս սովոր էր ստորագրել երբեմն իր նամակներուն տակ հայերէն գրերով, եթէ առհասարակ արեւելագիտութեան ձեջ պիտի մնայ անձահ, բայց ես կը սիրեմ յուսալ թէ հայ սրտերը պիտի պահեն զայն

դրոշմած ոսկի տառերով, երախտադէտ զգածումները պիտի պայծառացնեն ոսկուն փայլը. եւ հայասէրն հայ սրտերու ձեջ պիտի ապրի անուշակ երանութիւնը:

Վիեննա

Հ. Ն. ԱՅԻՆԵԱՆ

ԱՐՏԻ ԱՅՅԵԼՈՒԹԻՒՆ

Ելի՛ր, որդեակ, երթանք դիտել անդաստանը կանչըցած
Օրհնեալ ջաղրովն Ապրիլի,
Հողը մայր է, այցելենք զայն, զի ան կուտայ ոսկի հաց՝
Հոտեւան ու խնկելի:

Տես, ծըլեր են հերուան հունտերն այնտեղ ցանուած հաւաքով
Ձեռքերովը հայրիկիդ.
Դուրէ՛ցն ու ծիտն եւ արտոյտը՝ բոյն դրեր են անոնց քով
Եւ ածեր են զոյգ հաւկիթ:

Վաղը ծիլէն պիտի ելլեն հասկեր ատոք եւ քիստեր
Պիտի պատեն կաթ եղին,
Եւ երբ ուտես մուրկն աղընծած, մի՛ մոռնար ձէթ օրհնաբեր
Լեցնել ժամի կանթեղին:

Զուէն ելած մանրիկ ծիտեր՝ արշալոյսին դէմ շաղոտ՝
Պիտի երգեն մեղեդի.
Անոնց օրհնէնքն ու հացի բոյր պիտի բռնեն մթնոլորտ,
Պիտի լեցնեն ամէն դի:

Ելի՛ր, որդեակ, երթանք շրջիլ արտերը մեր կանչըցած
Օրհնեալ ջաղրովն Ապրիլի.
Հողը մայր է, այցելենք զայն զի ան կուտայ ոսկի հաց՝
Հոտեւան ու խնկելի:

Հ Ո Ւ Ն Չ Ք

Յորեւն,

Արտեր կնարուկ կը բուրեն,

Եւ արեւէն Յունիսի

Հնծուորներու վըրայ ճաճանչ կը հոսի:

Ծանծեր

Արեւի տակ են խանծեր.

Եւ մանգաղներ կը շարժին

Մէջը ոսկի ցորեններու խիտ կարժին:

Կ'իյնան

Հատ հատ հասկերը բուրեան.

Եւ քիստերը ազազուն

Խաղ կը դառնան արտը հարող հովերուն:

Մըշակ

Եւ հնծուորներ զլխահակ.

Քամակն իրենց կորած վար,

Մանգաղներու կէսլուսինը կ'ուզեն յար

Ցանքին.

Մինչ կահոյրներ կը ցամքին

Շրթանց վըրայ ծարաւի

Հօրըս որ բաց կուրծքն է տըւեր հարաւի:

Դադա՛ր.

Եւ արեւը կ'իջնէ վար

Լերան ետեւ մար մտնել,

Հնծուորներու երգը կուգայ. հօռօվե՛լ:

Կուգան

Անոնք շարան ու շարան

Արահետէն նեղ ու նոր՝

Ձոր զըծեր է կառքը հունձքով բեռնաւոր:

Հիմայ,

Տընակին մէջ ոգեհիմայ,

Շապիկները կը փոխուին

— Սքլած քերտով՝ թորած ճիզէ մ'ոգեւին:

Յետոյ

Կ'ընթրեն գրեթէ աւի յափոյ,
 Ու հասակնին երկարած,
 Շուտ կ'ըլլան քուն՝ ուր ոչ հոգ կայ ոչ երազ...

* * *

Ղ Ա Ր Ա Բ Ո Ւ Ղ Ա

(ՍԵՒ ՅՈՒԼ)

Գարունի զով գիշեր մը, դաշտերու մէջ զայն ծընաւ.
 Մայրիկն անոր քաղըրթեղ.
 Արտի գուղձերն եղան քարծ, այծտերեւին մորջ՝ հալաւ,
 Խանձարուրը՝ ճակընդեղ:

Յուլի աստղերն լուսաւոր՝ հակած էին հարաւին
 Երբ զայն զըտանք մօրը քով.
 Ոտքի կենալ չէր կրնար, կը դողդրղար տակաւին,
 Զինք տուն բերինք խընամբով:

«Ղարա Բուղա» է, ըսաւ հայրիկս իբրեւ կնքահայր.
 Անունը այս հորթուկին».
 Այսպէս մընաց մինչեւ ետք երբ հորթուկն այս եղաւ այր
 Եւ նախրի ցուլն անմեկին:

Կով մը չըկա՛յ նախրին մէջ՝ անոր կրքոտ գրգանքին
 Եղած չըլլայ առարկայ.
 Նախկին ցուլերն զառամած՝ իրմէ հեռու կը փախչին
 Երբ ան ուժգին կը գոռայ:

Տեսնե՛լ է պէտք թէ ինչպէս փոշին ոտքով կը քեցէ
 Զրհորին քով, գուռին մօտ,
 Երբ նախրին մէջ մակաղած, փինչով հեռու տեղերէ
 Օտար ցուլի մ'առնէ հոտ...: